

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 7

Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a donar compte de la modificació en la composició del Govern

350-00003/12

El president

Acabada, la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la compareixença de la president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de la modificació de la composició del Govern.

D'acord amb l'article 172 del Reglament, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat comparèixer davant del Ple per donar compte de la modificació en la composició del Govern, té la paraula el president de la Generalitat, molt honorable senyor Joaquim Torra.

El president de la Generalitat

Molt bon dia. Senyor president, senyor vicepresident, consellers i conselleres, diputats i diputades. Efectivament, compareixo a petició pròpia, en compliment també de la Llei de la Presidència de la Generalitat 13/2008 de 5 de novembre, que en el seu article 23.3 diu que el president o presidenta han de comparèixer davant del Parlament per donar compte de l'estructura i la composició que adopta el Govern en constituir-se i també de les modificacions posteriors, i aquest és el motiu d'aquesta compareixença.

Quan es produeix una remodelació del Govern, en tots els governs, sigui petita o gran, és preceptiu que se'n doni compte en el Parlament al més aviat possible, i jo, just el primer dia laborable després de la presa de possessió del nou conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, vaig signar la carta adreçada al president del Parlament per poder comparèixer davant de tots vostès i donar les explicacions oportunes.

No és res de nou, això ja s'ha fet en el passat. Si anem al més recent, en els darrers catorze anys, veurem que el 2004, el 2006, el 2008, el 2011, el 13, el 15 i el 17 el president de la Generalitat en aquell moment va sol·licitar per les mateixes raons que jo ho sol·licito avui la compareixença davant de tots vostès per explicar-se.

La Llei 13/2008 faculta el president de la Generalitat perquè mitjançant decret pugui modificar el nombre, la denominació i l'àmbit de competències dels departaments en què s'organitza el Govern. A continuació, doncs, passo a explicar tots els canvis que s'han produït aquestes últimes setmanes.

Com saben tots vostès, el 23 de novembre va prendre possessió del càrrec de conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència l'honorable senyor Alfred Bosch en substitució del senyor Ernest Maragall, que havia estat designat pel seu partit com a candidat a les eleccions municipals. Per tant, calia rellevar el senyor Maragall, a qui torno a aprofitar per agrair la feina feta aquests mesos al capdavant del departament.

Després de l'aplicació del 155 i la devastació que va comportar per a l'acció exterior del Govern, amb el tancament de les delegacions i l'intent de la liquidació de la feina feta fins aleshores, per exemple en el Diplocat, aquest era un àmbit que demanava una atenció especial per part del Govern, i al qual el conseller Maragall hi va posar tot l'esforç.

Així, ara, el conseller Bosch reprèn la feina del conseller Maragall amb una part del camí ja recorregut en aquesta necessària d'explicació al món dels interessos dels catalans. Però també en l'àmbit de la transparència i la participació, àmbits que potser no agraden gaire als nostres adversaris polítics, com hem pogut comprovar aquests últims anys, especialment el de la participació.

Com vaig explicar el dia de la presa de possessió de Bosch, el nou conseller és un bon coneixedor de la figura de Nelson Mandela. En un article ara fa cinc anys el conseller parlava de la lliçó que havia deixat el líder sud-africà i deia: «Va combinar la fermesa amb el do de l'oportunitat i amb una disposició sempre a negociar sense renunciar a la veritat i a les seves conviccions. Aquesta va ser una lliçó política i moral de primer ordre: saber que hauràs de parlar i que t'hauràs d'entendre amb el teu rival, però sense renunciar a allò que és just i que ha motivat la lluita de tota la teva vida.» Em sembla que és una magnífica lliçó per treballar a fons des de la nova responsabilitat que teniu ara assignada, conseller, i per tant us desitjo tots els encerts i us demano la màxima dedicació, en la consciència de viure un moment molt complicat i excepcional de la política catalana. El vostre currículum us avala, el vostre do de llengües, també; i fins i tot, si em permeteu, els magnífics llibres que heu escrit, molts dels quals guardonats.

També vull destacar que s'ha modificat el decret 1/2018 de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competències del Departament de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Aquesta modificació recull, entre altres, la nova denominació del Departament d'Ensenyament, que passa a denominar-se Departament d'Educació. Aquest canvi de nom està en coherència amb la terminologia que s'utilitza en la Llei d'educació de Catalunya. D'aquesta manera, adoptant el nom de Departament d'Educació la Generalitat de Catalunya s'adapta a la terminologia institucional i acadèmica més utilitzada, ja que és la que remet a una concepció moderna de les polítiques educatives, les quals van més enllà de l'adquisició de coneixements acadèmics i ens parlen de la necessitat de tenir una visió

integral de l'educació amb el principal objectiu de formar ciutadans lliures, crítics i compromesos, preparats per fer front als reptes d'una societat tan canviant i complexa com la del segle XXI.

També, a través de la modificació d'aquest decret, el Departament d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència assumeix a partir d'ara les competències en el foment de la pau, que actualment tenia el Departament de Justícia.

Altres modificacions que també els vull fer-los avinents. Finalment, algunes petites modificacions que són adaptacions terminològiques a les competències d'alguns departaments.

En primer lloc, s'incorpora el terme «mobilitat» dins les competències de transport del Departament de Territori i Sostenibilitat.

En segon lloc, es modifica el terme «reinserció» pel de «rehabilitació» dins la competència de serveis penitenciaris, la rehabilitació i la justícia juvenil del Departament de Justícia.

En darrer lloc, es modifica el terme «disminució» pel de «discapacitat» en les competències en les polítiques de les persones amb discapacitat i dependència del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies.

Aprofito per recordar que aquests mesos estem aprofundint en les adaptacions de les estructures departamentals a les necessitats d'aquesta legislatura. Un d'aquests canvis és la reestructuració del Departament de Salut amb la creació de la Direcció General de Professionals de la Salut. Aquesta nova unitat vetllarà per l'ordenació, la formació i el desenvolupament professional, així com per la planificació de necessitats dels professionals.

El Govern ha aprovat reordenar l'estructura organitzativa del Departament de Salut per fer front a l'objectiu prioritari de reforçar les polítiques departamentals en matèria d'ordenació i desenvolupament professional. A partir d'ara, l'execució d'aquestes polítiques passa a concentrar-se en una unitat orgànica específica, la nova Direcció General de Professionals de la Salut, i en aquest sentit es desplacen a la nova direcció les funcions relacionades amb la direcció de les polítiques en l'àmbit de l'ordenació professional, de la formació en matèria de salut i el manteniment i la millora de les competències professionals; també les funcions d'autoritat sanitària, corresponents a l'acreditació i certificació de professionals sanitaris i de les activitats de formació que aquests duguin a terme.

Acabo. Agraïixo la seva atenció i l'oportunitat d'haver pogut explicar els canvis realitzats recentment, d'acord amb allò que preveu i estableix la Llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern. Són tots els canvis fets amb el convenciment de seguir treballant per millorar sempre el servei a la ciutadania

Fitxer 08

i posar les persones al centre de la nostra acció política.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, intervindran els representants dels grups parlamentaris, per un temps màxim de deu minuts per grup. La primera intervenció és, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, de la senyora Inés Arrimadas.

(Forta remor de veus.)

Inés Arrimadas García

Buenos días, gracias señor presidente; señor Torra...

Bueno, cuando el señor Torra viene al atril del Parlament, al *faristol*, es porque está obligado, que lo sepamos todos. Hoy, el señor Torra estaba obligado a comparecer, si no, no tendríamos ese lujo de ver a usted como vuelve a leer un escrito. Pero, además, nos ha sorprendido, porque supuestamente hoy, usted tenía que explicar los cambios en el gobierno, los cambios en el Gobierno, que está obligado por ley. Pero nos ha explicado muy poquito del próximo *conseller*. Creo que le ha nombrado por encima, ni siquiera nos ha dicho por qué está aquí, por qué piensa usted que es el idóneo para ocupar este puesto, un poco de..., no sé, de presentación de su currículum, de poder hacer un debate con él mismo y con los grupos parlamentarios, pero bueno.

¿Sabe por qué no importa? Porque usted está aquí por obligación. Le hemos pedido dos comparecencias más, dos comparecencias para que nos hablara, en el momento de las huelgas de funcionarios y usted se negó, se escondió, como suele hacer. Hemos pedido otra comparecencia para que usted nos explique aquí: ¿Qué es eso de que Cataluña tiene que seguir la vía de los Balcanes, la vía de Eslovenia? Pero usted y los suyos, que no tienen que tener muchas ganas de que usted venga aquí a un debate, le han vuelto a proteger, y le han dicho que no, que el señor Torra no puede comparecer.

Y además usted comparece para hacer un cambio de Gobierno, pero que no responde a ninguna mejora de gestión. Es decir, el Gobierno de la Generalitat tiene graves problemas encima de la mesa, graves faltas y errores de gestión. Podemos hablar de listas de espera, podemos hablar de las reivindicaciones que todavía existen en el sector sanitario, no se olvide usted de otros colectivos profesionales sanitarios, señor Torra, que siguen con sus reivindicaciones. Tenemos un problema gravísimo con los barracones, la comunidad autónoma con más barracones; la comunidad autónoma con peores listas de dependencia,

tenemos una grave situación, ahora que no está aquí el *conseller*, pero lo diré igualmente, con los menores no acompañados, usted lo sabe; gestión de la deuda, huida de empresas..., ¿pero el señor Torra quiere hacer algún cambio en su ejecutivo para mejorar estas cosas? No.

¿Por qué está aquí este nuevo *conseller*? Que le doy la bienvenida, ya sabe que usted, a nivel personal no tengo ningún problema..., porque es un cambio de cromos, dentro de Esquerra. Los cambios del Gobierno no son para mejorar la gestión, son por los problemas internos, ¿verdad?, en Esquerra y ese cambio de cromos que tienen que hacer con las municipales. En definitiva ¿por qué está el señor Bosch como nuevo *conseller*? Por un problema interno de Esquerra, que ahí no me voy a meter. Pero la verdad es que el señor Bosch cumple un requisito importante para ser miembro de este Gobierno, y es que defiende con radicalidad la independencia. Lo demás da igual, el currículum..., eso, para ser miembro del Gobierno no importa mucho, importa su radicalidad a la hora de defender la independencia, y en eso, usted lo ha demostrado sobradamente.

Pero, además, es que cumple otro requisito para ser miembro de este Gobierno, porque no sé si lo saben ustedes, pero se está creando un club de fans, aquí. Se está creando un club de fans de una cosa muy fea, que fue la Guerra de los Balcanes. Porque ya hemos visto que al señor Torra le encanta la vía de Eslovenia. En su república imaginaria, en el matrix donde vive el señor Torra, no se produjo ningún muerto, en Eslovenia, no hubo guerra, sólo hubo un referéndum, ¿eh?, en esa república imaginaria del señor Torra, en las escuelas de esa república imaginaria, a los niños se les enseña que no hubo ningún muerto, porque eso es lo que dice el señor Torra. Pues sí, hubo muertos, y hubo una guerra, que dio origen, después, a un escenario bélico muchísimo peor.

Pero ustedes son un poco nostálgicos, quizás, de la Guerra de los Balcanes, ¿no? Porque el señor que está sentado a su derecha, nada más y nada menos que el vicepresidente del Gobierno, es también un fan de la vía eslovena. Tiene un artículo, en el año 2013, hablando de una historia eslovena, como referencia para el caso de Cataluña. Por eso, como cumple ese requisito de ser un fan de la Guerra de los Balcanes, pues entonces el señor Aragonès puede ser vicepresidente del Gobierno. ¿Pero el señor Bosch está en este club? Sí, el señor Bosch, en el año 2013 –fue muy precoz en este sentido, todavía no habíamos ni escuchado hablar del señor Torra– pues también apelaba a la vía eslovena para Cataluña.

Porque era una manera rápida, rápida..., los muertos, la guerra, eso son detalles sin importancia, pero era rápido, ¿verdad? Era rápido para conseguir la independencia. Como decía el señor Colomines, ¿no? Con muertos lo haremos más rápido, ¿no? ¿O alguna cosa así? Que estuvieran catorce años sin entrar en la Unión Europea, ¿qué más da? Era una

vía rápida para conseguir la independencia. Ustedes no son un gobierno, son un club de fans de la Guerra de los Balcanes, eso es lo que son ustedes y eso es lo que ha creado el señor Torra para poner, ni más ni menos que el futuro de siete millones y medio de personas, en manos de un club de fans de la Guerra de los Balcanes, que eso es lo que son ustedes.

Y, además, vamos a hablar brevemente, con el tiempo que nos queda, del departamento que usted va a asumir, porque es un departamento importante, sobretodo importantísimo para ustedes, porque es el departamento, yo diría, que el más procesista de todos. Usted tiene, digamos, la joya de la corona del *procés* en sus manos. Porque no lo utilizan ustedes para ninguna otra cosa. A ustedes las empresas catalanas les dan igual, si se les han marchado aquí a miles y no han puesto encima de la mesa un plan para retornar las empresas, incluso la *consellera* dijo que no les íbamos a dar encima un premio a las que se habían ido, ¿verdad? Claro, claro, no..., hay que dejar que se queden fuera, ¿no? Hay que empobrecer Cataluña, que así solucionamos el supuesto déficit fiscal, empobreciendo a Cataluña.

Pues bien, ustedes van a utilizar este departamento, esta consejería, para lo de siempre. ¿Para qué? Para ser la *conselleria del procés*. Además, usted creo que tuvo un mal pie, si me lo permite, empezó usted con mal pie. Nos va a dar momentos gloriosos, yo y nuestros compañeros creemos que nos va a dar usted momentos gloriosos durante su mandato, pero empezó usted un poquito mal, porque claro, a usted no se le ocurre otra cosa que, en la semana que se habían convocado las huelgas de funcionarios, de médicos y de otros profesionales sanitarios. Por cierto, que hay otros profesionales sanitarios, también, en el sector, a usted no se le ocurre otra cosa que anunciar que va a abrir una tercera tanda de embajadas por los cinco continentes. Mientras, el vicepresidente del Gobierno, el señor Aragonès, le estaba diciendo a los funcionarios que: «Es que no se podían recuperar las pagas extras, porque Madrid nos roba.»

No tiene usted otra idea que la misma semana que le está diciendo el vicepresidente económico que no se pueden devolver las pagas extras, porque Madrid no nos deja y Madrid nos roba, usted sale a bombo y platillo –supongo que tendría muchas ganas de hacer algún anuncio inicial de su mandato– a decir que van a abrir la quinta tanda de embajadas. ¿No le parece que es una falta de respeto para los funcionarios, para los servidores públicos que habían anunciado huelga para esa misma semana? Mientras tenían que escuchar al vicepresidente, porque el señor Torra, de estas cosas ya saben ustedes que no habla, pero el vicepresidente económico, diciendo que no había dinero...

Usted empezó con mal pie, pero me espero cosas mucho peores. Y le voy a recordar, también una cosa, el departamento que usted va a dirigir se caracteriza por ser el más opaco

del Govern. Y es una cosa curiosa, porque se supone que también los temas de transparencia deberían ser su responsabilidad. Fíjese usted cómo es el departamento, que esta Mesa del Parlamento, dirigida por quién está dirigida, y con la mayoría que tiene, nos ha tenido que dar amparo varias veces, porque su departamento, su ahora ya nuevo departamento, no nos daba información. Son ustedes el departamento más procesista, más opaco y que más despilfarra para el *procés*. Porque ustedes, eso de defender los intereses de los catalanes, nada. El señor Torra, creo que ha hecho una breve referencia a que tiene que servir para defender la causa catalana por el mundo, ¿no?

¿Causa catalana, cuál, la suya? ¿Qué pasa, que nosotros no somos catalanes? Su causa, la de Eslovenia, la de la independencia, es suya, no nuestra. (*Aplaudiments*.) ¿O no somos catalanes? Nosotros no somos catalanes, señor Torra? Cuando usted dice que esta tanda de embajadas va a servir para dar más bombo internacional, con unos éxitos tremendos, tiene usted el nivel de exigencia, en esto, un poquito bajo, ¿eh?, porque unos exitazos, vamos, tremendísimos. Cuando dice que es la causa catalana, ¿a qué se refiere? ¿A que todos compartimos esa causa? ¿No se ha enterado usted de que nosotros no lo compartimos, una mayoría no compartimos la vía eslovena y sus ansias de independencia? ¿O es que no nos considera catalanes? ¿Que vamos a pagar de nuestro bolsillo, nuestros votantes tienen que pagar de nuestros bolsillos a todo un chiringuito en el mundo, para defender una vía que sólo les representa a ustedes? ¿Eso es lo que usted le está diciendo, sin ningún tipo de pudor a los catalanes?

Yo creo, sinceramente, que no se le puede permitir a usted ni un minuto más, despilfarrar el dinero de todos los catalanes en una cosa que usted reconoce que es únicamente para ustedes, que es para la vía de la independencia, para la vía eslovena. Y, por último, su departamento, señor Bosch, también es una cosa muy curiosa, porque es la mayor agencia de colocación de fugados que tiene este Gobierno. Todos los fugados de la justicia, todos los que dejaron aquí a sus compañeros tirados sin avisarles, casi todos están encontrando un puestecito en esos chiringuitos que ustedes ejercen. Pues bien, la acción exterior de un gobierno serio, debería defender a todos los catalanes, debería servir para atraer inversiones, para ayudar a las empresas a exportar, para hablar bien de Cataluña y no dar imágenes de lo que ustedes quieren generar, por ejemplo, el 21 de diciembre, que no ayuda mucho a la imagen internacional de Cataluña.

Pero no tengo ninguna esperanza en que usted pueda cumplir ninguna de esas obligaciones.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments*.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn del senyor Miquel Iceta, quan vulgui diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president del Parlament; molt honorable president. Jo vull agrair-li la seva compareixença, sabem que és obligada, però vostè la fa i jo crec que una mínima cortesia és reconèixer-li. Li he de dir que jo no m'esperava alguns detalls que ha donat, de canvis en l'estructura i organigrama del Govern, que valorem, i m'havia preparat una intervenció molt centrada en el canvi de titular del departament, que em sembla que era l'objecte fonamental del nostre debat d'avui.

Aprofito per saludar el nou conseller, l'Alfred Bosch, i desitjar-li tota mena d'èxits. És veritat que un canvi de titular, un debat d'aquestes característiques, no dona per molt, però potser voldríem aprofitar, precisament, com abans no ha sortit endavant –entre altres coses per l'abstenció dels comuns al debat sobre la via eslovena– doncs, algun comentari faré al respecte. Perquè és cert que nosaltres mantenim alguna diferència important en l'enfocament del treball del Departament d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència. Nosaltres, li he de dir, tenim aquesta discrepància, però l'expressem des d'una certa legitimitat, d'haver participat activament en l'aprovació de la Llei d'acció exterior. I per tant, no se'ns pot dir que nosaltres no vulguem que la Generalitat desplegui una acció exterior. Sinó, no haguéssim votat aquesta llei.

Però ens fa l'efecte que, així com la Llei d'acció exterior, el que proporciona són poderosos instruments a la Generalitat per defensar els interessos de Catalunya a la Unió Europea i arreu del món el que no l'habilita és per utilitzar aquests instruments en contra de l'Estat espanyol i del propi Govern d'Espanya. I aquí és on rau una diferència molt gran. Abans la líder de l'oposició li ha dit: «No confongui vostè una causa política que és legítima amb l'interès del conjunt del país.» Nosaltres creiem que en això té raó, nosaltres creiem que ens en sortiríem més, des d'una perspectiva de més cooperació, que no pas des de la perspectiva de confrontació.

Vostè mateix, avui ha expressat i ho entenem perfectament, la seva satisfacció per haver estat rebut, encara que de forma potser no oficial, però sí coneguda i pública, pel Govern d'Eslovènia. Però precisament això també posa en relleu les dificultats que, almenys des de l'any 2014, han tingut els successius governs de Catalunya, per tenir una relació, per dir-ho així, normalitzada amb els governs i les institucions europees. I vostè em podrà dir, o em podria dir –i amb raó– que, efectivament, l'acció del Govern d'Espanya ha posat bastants obstacles a aquesta presència normalitzada. Però nosaltres li hauríem de dir que,

lògicament, el Govern d'Espanya, a la que va percebre que l'actuació del Govern de la Generalitat a l'estranger no tenia només com a objectiu la defensa de legítims interessos de Catalunya, sinó la promoció d'un projecte polític, que és el de la independència, que vol trencar la integritat territorial d'Espanya, efectivament, no es van dedicar a posar catifes vermelles als representants de la Generalitat.

Miri, jo no recordo des de quan, però vostès segur que ho tenen més en la memòria, quan fa que cap representant del Govern de Catalunya s'ha vist amb cap membre de la Comissió Europea? Probablement, no crec equivocar-me, des del 2014 això no es produeix. Certament, la raó deu ser que, molts països de la Unió Europea, amb independència del que puguin pensar, no volen enemistar-se amb el Govern espanyol, que és membre de ple dret de la Unió. Per tant, tot bastant normal, però això ens dona, des del nostre punt de vista, un argument addicional a la idea que, per la via de la cooperació, podrem defensar millor els nostres interessos, encara que això suposi oblidar la defensar aferriçada d'una causa que no ho és de la majoria dels catalans.

Però aquest departament té una altra funció que nosaltres volem ressaltar, la té per vocació...

Fitxer 9

...i també, en fi, per la distribució de tasques que vostès han fet en el Govern, que és la funció d'impulsar les relacions institucionals i bilaterals amb el Govern d'Espanya, que tenen una multiplicitat de mecanismes però que troben, amb la comissió bilateral establerta a l'Estatut, el seu element, diríem, més central, més visible.

Miri, president, vostè, si no recordo malament, i em sembla que ho recordo bé, el 10 d'octubre va dir: «A Pedro Sánchez se li ha acabat el crèdit.» Avui, en canvi, li demana una reunió de govern a govern. Jo no he tingut la seva experiència com a president, però sí una certa experiència política. Jo crec que d'on veníem i fins on hauríem d'arribar en el millor dels casos, que és a una plena normalització, el trajecte serà llarg, complex, no estarà exempt de dificultats i, si m'ho permet –i ho dic amb afecte, i crec que m'ho admetrà–, fins i tot amb algun estirabot, de banda i banda, m'és igual. I, per tant, ens hem de preparar per treballar d'una manera que a vegades exigeix molta més discreció que creuament de declaracions.

Però jo l'hi he de dir. Vostè diu: «No, és que el Govern Sánchez fa el mateix que el Govern del PP.» Com que s'estava produint el debat al Congrés simultàniament al nostre, no l'hem pogut seguir, ningú, amb plenitud, però a mi m'han arribat alguns missatges. Escolti'm, si

vostè sent o escolta la declaració o la intervenció inicial que ha fet el president Sánchez, però sobretot la intervenció que han fet altres grups, jo crec que el contrast d'aproximacions..., per exemple, hauria pogut escoltar el senyor Rivera dient-li al president del Govern: «Aléjate de Iceta, que te lleva por mal camino.» Per tant, hauria vist com hi han unes visions molt diferents, en el conjunt de forces polítiques espanyoles, sobre com s'ha de conduir el procés català.

Vostè, per exemple, ha llançat una pregunta a l'aire, i diu: «Quan ha parlat de diàleg, Pedro Sánchez?» Jo li diré: avui mateix. Certament, ell parla d'un diàleg dins de la llei. És que té tota la raó, des del nostre punt de vista. Si no hi ha un respecte a la llei i a les institucions, es malmet la possibilitat de diàleg. I, per tant, hauríem de ser capaços d'establir de quina manera aprofitem una disposició al diàleg que probablement no és des de la coincidència, és des de la més absoluta discrepància, per fer avançar una mica l'agenda.

I vostè diu: «Per què ens envien cartes?» Miri, president, jo l'hi he de dir, i tindrien vostès raó i el conseller d'Interior també ho ha dit: de talls de carretera se n'han produït diversos, a molts llocs, i no tots provoquen, diríem, aquesta preocupació. Per què en aquest cas hi ha aquesta preocupació? I l'hi dic amb tot el respecte del que soc capaç. És que com que vostè ha demanat als CDRs que «apretin», i són els CDRs els que per «apretar» tallen carreteres, pot haver-hi una legítima preocupació del Govern d'Espanya, de dir: «Home, si els han animat a fer-ho és normal que després no els «despegin». I quinze hores de tall d'una autopista és un element de preocupació.

Jo li diré: hi ha un dret, que és el de la mobilitat, que el tenim tots els catalans, però també els espanyols i els europeus quan es tracta d'una carretera que forma part de la xarxa de comunicació transeuropea. Per tant, és normal que el Govern d'Espanya hagi dit: «Escolti'm, això no ho hem vist clar.» Si el Govern de Catalunya, la seva resposta, que segur que farà arribar, li explica: «Escolta'm, és que l'apreciació professional dels Mossos en aquell moment va indicar o va recomanar...», escolti, res a dir, perquè hi ha una confiança amb la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra. El que hi ha és una preocupació, l'hi he de dir amb tota sinceritat, amb el seu Govern. I això és el que s'ha d'esvair, perquè a vegades... I potser vostè pot dir: «Home, potser és un prejudici.» Potser té raó. Hem d'esvair. Però com esvairèm aquests prejudicis o aquests «desencontres», potser alguns d'ells evitables. Només parlant.

Llavors, home, jo crec que ens hem de prendre les coses tal com són. El Govern d'Espanya li diu: «Escolti, no he vist clar això.» I li recorda una cosa que és evident: si per les raons que fossin el Govern de Catalunya no fos capaç de garantir el dret a la mobilitat, el Govern d'Espanya, entre altres coses per la seva responsabilitat constitucional i per la

responsabilitat que té contreta amb altres països de la Unió Europea, ho hauria de fer. O amb els mitjans propis o utilitzant els de la Generalitat. És aquest el millor mecanisme? No. Nosaltres volem i ens sentim protegits pel Cos de Mossos d'Esquadra. El dret a la mobilitat dels catalans el protegeix millor que ningú el Cos de Mossos d'Esquadra. En aquest cas, no s'ha produït. Veiem el perquè i passem pàgina.

Li tornava a dir el tema de la bona relació. Vostè va escriure-li una carta al president del Govern el 26 de setembre, i n'hi enviava còpia a una bona colla de dirigents mundials. Jo aprofito la intervenció per preguntar si algun d'ells ha donat alguna resposta que mereixi, diríem, algun comentari, o que la cambra en fos coneixedora.

I acabo. Reunió del Govern del dia 21, del Consell de Ministres. Miri, jo crec que seria una bona cosa, que li suggereixo... Vostè és president de la Generalitat, vostè és president de tots els catalans. Ha tingut coneixement que se celebra aquesta reunió. Si jo estigués en el seu lloc, i ho dic amb modèstia i amb respecte, diria: «Escolti'm, he conegut que es reuneixen a Barcelona, estaré encantat de donar-los la benvinguda al nostre país, al Palau de la Generalitat.» Crec que és el que correspon, si volem normalitzar mínimament una situació. Si vostè entén que ho ha de fer d'una altra manera o que no ho ha de fer, està en el seu dret. Ara, recordi-ho: per llei vostè és el representant ordinari de l'Estat a Catalunya. Ja sé que potser a vegades se li fa encara més feixuga aquesta responsabilitat que la pròpia de president de la Generalitat, però, cregui'm, quan un accepta responsabilitats les accepta senceres,...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

...per lo bo i per lo dolent. Acabo, president, amb unes paraules de desig de bona feina al nou conseller i que entre tots puguem respondre a aquesta apel·lació que vostè feia a altres. M'ho permetrà, senyor president: faci-se-la vostè mateix, també, per poder contribuir a tirar endavant.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

A continuació és el temps de la diputada Jéssica Albiach, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. President, avui ens presenta la remodelació del Govern per la sortida principalment del senyor Ernest Maragall i l'arribada del senyor Alfred Bosch com a conseller d'Exteriors. Nosaltres li donem la benvinguda al senyor Bosch. Això sí, esperem que al Govern tingui l'altura de mires i la capacitat d'entesa que no va tindre quan estava com a regidor de l'Ajuntament de Barcelona, on sovint, per no dir sempre, va exercir un paper de bloqueig i de tap per a les polítiques socials i progressistes. Ho havíem de dir. Esperem que ací no passi el mateix.

Però si som sinceres, president, ens hauria de confessar que a vostè la remodelació del Govern li és absolutament indiferent. Vostès no tenen cap intenció ni cap interès de govern. No ho ha fet fins ara i dubtem molt que a partir d'ara ho comencin a fer. Catalunya està enmig d'una greu crisi trencada per la desigualtat després d'anys d'una dècada d'austeritat, de retallades que han empitjorat la vida de les persones treballadores.

I vostès què és el que estan fent? Estan presentant uns pressupostos socials i expansius? Doncs, de moment, no. Estan redistribuint la riquesa proposant una reforma fiscal perquè el 2 per cent que més té, els rics, paguin més? Està per veure, però sembla que no. Aproven els pressupostos generals de l'Estat, que són els més d'esquerres, més progressistes i més socials de la democràcia? Doncs, per ara tampoc. Al contrari, vostès el que diuen és que les llistes d'espera en dependència, la manca de professorat i els desnonaments són qüestions secundàries. I ho afirmen malgrat estar els carrers plens de persones, de gent mobilitzada que defensa una vida digna, que reclama blindar els serveis bàsics públics. Tan senzill com això. Comencen a assemblar-se al senyor Valls, al candidat de Ciutadans, que quan li pregunten quant costa un bitllet de metro o quant val una barra de pa diu que aquestos no són els temes importants.

I a la fractura social per la desigualtat a Catalunya se li està afegint la desorientació i la frustració, perquè no sap cap a on va el seu Govern. President, els catalans i les catalanes no sabem quina és l'estratègia de govern, si és que ne té alguna. Això ens ho hauria d'aclarir. No cal que repassi totes les declaracions contradictòries i les ocurrencies que vostès han dit en els darrers mesos i les darreres setmanes. Només em quedaré amb les d'aquestos dies, perquè són especialment greus. La primera –ja ho hem comentat a la sessió de control–: la seua sobre la via eslovena. Ja n'hem parlat. Ja sap que allí hi havia més d'un 90 per cent, pràcticament un 95 per cent de la població que estava a favor de la independència, no com ací. Un any reconeixent que la declaració unilateral d'independència va ser un error, que no

comptava amb el suport de majories socials, que era una manera de pressionar el Govern de l'Estat per dialogar, que va fracassar, i ara vostè torna i ho recupera amb la pitjor de les comparacions possibles.

Els ho hem dit abans: qüestionem la via unilateral, no el pacifisme del moviment independentista, que estem convençudes que en general, malgrat determinades excepcions, que sempre n'hi poden haver, en general és un moviment pacífic. Però és que no hi ha suport social per la via unilateral. No ens cansarem de repetir-ho. I la segona són les paraules del senyor Toni Comín, l'exconseller de Salut, que diu que el tram que queda fins a la independència serà dramàtic, i que ha arribat el moment de pagar un preu alt.

President, de què estan parlant? Necessitem que ens ho aclareixin. De què estan parlant? Facin el favor de ser clars, perquè ja no sabem si són rampells, si són ocurrències, que ja n'hem vist unes quantes que al final no acaben enlloc, o si aquesta vegada van seriosament. Perquè no sabem mai quan són rampells o quan van de veritat. Per tant, aclareixi cap on van.

I, senyors i senyores d'Esquerra Republicana, els ho hem dit abans: demanin una rectificació. És incoherent del tot parlar d'àmplies majories si el Govern parla de via unilateral, que és la via eslovena. Han de decidir entre la via eslovena d'un govern que està a la deriva o la construcció d'una majoria progressista nova. Vostès formen part del Govern i, per tant, també tenen responsabilitat en aquesta qüestió.

Davant de paraules tan gruixudes, no podem seguir posant-nos de perfil. Deixin la calculadora electoral de banda i comencin a prendre decisions. Siguin vostès clars, també. La situació d'excepcionalitat democràtica que viu Catalunya és molt greu. Les conseqüències de la judicialització de la política són dramàtiques. Però precisament per aquests motius, precisament per la situació tan greu que estem vivint, Catalunya necessita ara més que mai un govern que faci política, que siga clar i que lideri, i veiem que el Govern Torra-Aragonès no fa ni una de les tres coses: no governa, no lidera i no està sent clar. Ni resol la fractura social que està causada per la desigualtat i les retallades, ni treballa per la construcció de grans aliances i consensos del país en favor del dret a decidir.

I afegiré un aspecte més. No estan sent conscients del perill que ve per l'extrema dreta. I ja no parlo de l'extrema dreta espanyola. Estic parlant de l'extrema dreta catalana, que ací també en tenim. Si creuen que es poden mantindre al marge, s'equivoquen. El que cal és construir un bloc social, ampli i de progrés, i tindre present que no hi ha millor antídote contra l'extrema dreta, no hi ha millor antídote que les polítiques socials.

Senyors i senyores de Ciutadans, no només s'equivoquen anant en contra dels amplis consensos que hi ha a la societat catalana. Fins i tot en el moment més àlgid del 155 l'any

passat, vostès, malgrat haver guanyat unes eleccions, no van ser capaços de liderar res ni de formar un govern. Per tant, deixin d'insistir en el 155, perquè l'únic que fan és una estratègia irresponsable i alimentar l'extrema dreta de VOX. Així que facin el favor.

I també li dic al senyor Iceta i al socialisme català: davant de la situació excepcional que vivim, facin entendre a Pedro Sánchez que, si no escolta Catalunya, tindrà el mateix destí que Susana Díaz, i que l'aplicació del 155 seria un nou error històric que tancaria la finestra d'oportunitats del diàleg, una finestra que cada vegada es va empetitint més entre amenaces i ocurrències, però que encara no està tancada. Per tant, no vagin més enllà i no apliquin el 155, malgrat les pressions del trident d'Aznar. No pot ser que el Consell de Ministres vinga només el dia 21 a passejar-se a Barcelona. El que cal és una proposta política damunt la taula i tornar a reactivar les majories de la moció de censura. Ací ens trobaran sempre.

I vaig acabant. No cal que es digui que aquest Govern està dilapidant a passos agegantats les majories de l'1 i del 3 d'octubre amb determinades ocurrències. Cada vegada tenim més present que no estem davant d'una crisi de govern, que estem davant d'un govern que està en crisi crònica, que fa aigües, que està en descomposició i que no hi estan posant remei, ni uns ni altres, per les baralles internes que tenen dins dels dos partits independentistes. No estem davant d'un govern que ha perdut el rumb, és que mai l'ha trobat. I començo a pensar que tenim un govern que ni vol governar ni vol aprovar uns pressupostos. Vostès estan demanant a crits una pròrroga pressupostària i no tenen cap intenció de gestionar.

Estem en un moment en què demanar al Govern que governi s'acabarà convertint en quelcom revolucionari, però nosaltres hi insistirem. Catalunya mereix un govern que estiga a l'altura, que governi per tot el poble i no només per una part, i que posi les persones al centre. Han d'assumir que el canvi a Catalunya passa per acabar amb la retallada de drets i de llibertats a Espanya, i que no avançarem ací sense recuperar les majories de la moció de censura. Si la majoria catalanista, republicana i progressista no camina junta en Catalunya i no és conscient que necessitem aliats a la resta de l'Estat, seguirem en un bloqueig de frustració i de desigualtat.

En aquesta cruïlla històrica, nosaltres volem ser garantia que aquest canvi pot produir-se sumant, malgrat les diferències en favor de la justícia social i de la democràcia. I ara només falta que aquelles forces que es diuen d'esquerres i progressistes siguin valentes, tinguin coratge, també vullguen participar en aquesta nova majoria de progrés i prenguen una decisió, perquè no podem seguir perdent el temps.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Albiach. A continuació és el torn del...

Fitxer 10

diputat Carles Riera, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, president Torra, en primer lloc, volem donar-li la benvinguda al nou conseller i desitjar-li sort i encerts en la seva tasca; tindrem ocasió de parlar-ne segurament en altres moments aquí a la cambra. Però volem dir per endavant que li desitgem una tasca que nosaltres voldríem centrada en la defensa internacional del nostre dret a l'autodeterminació; en la denúncia de la regressió democràtica de l'Estat espanyol i de la seva vulneració dels drets civils i polítics; en la construcció d'aliances globals i en la incidència internacional en la denúncia del feixisme, i en la defensa dels drets democràtics i dels drets col·lectius dels pobles.

Però, tanmateix, president Torra, penso que vostè avui ha perdut una oportunitat per fer i presentar una remodelació més profunda, necessària i urgent del seu Govern.

I m'explico. Començant per dir-li, president, que li donem l'enhorabona pel seu posicionament després dels greus esdeveniments repressius a Girona i Terrassa. El felicitem pel seu testimoniatge participant en la vaga de fam de solidaritat amb els presos polítics i denunciant la vulneració de drets fonamentals amb relació als propers judicis. També valorem positivament el seu gir discursiu defensant solucions democràtiques, unilaterals al conflicte polític amb l'Estat espanyol, atesa incompareixença de l'Estat per fer cap proposta sobre l'autodeterminació, donat el fracàs evident de la via del diàleg amb l'Estat espanyol, que avui, en boca de Pedro Sánchez, ha fet més evident que mai el seu aferrament als principis del règim del 78. Per cert, un règim, senyors i senyores diputades, que va ser imposat amb violència policial, militar i feixista, amb més de cinc-cents morts i sense reparar encara la violència i els morts provocats pel franquisme precedent. També, finalment, president, li volem donar l'enhorabona per la seva negativa a col·laborar en la celebració del Consell de Ministres el proper dia 21 a Barcelona.

Tanmateix, president, com l'hi deia, el seu Govern continua bloquejat en l'autonomisme, segueix apel·lant a una impossible negociació amb l'Estat, sense realitzar cap acte de sobirania; resta sense donar resposta satisfactòria a les legítimes reivindicacions socials que es mobilitzen al nostre país reclamant drets i justícia, com per exemple en l'àmbit de

l'ensenyament, de la salut, de la infància o de l'habitatge. El seu Govern, president, aplicant el mateix, exactament el mateix model de seguretat i d'ordre públic de l'estat de la llei mordassa, persevera en la repressió del moviment independentista, de les protestes socials, de les mobilitzacions antifeixistes i, en canvi, segueix protegint els feixistes en les seves manifestacions públiques, amb un conseller d'Interior que ha fet cas omís a les seves demandes, que nosaltres sapiguem, i s'ha apressat a valorar positivament les actuacions de la Brimo a Girona i Terrassa sense fer canvis en el seu departament i sense ser cessat.

I, president, a propòsit de l'emplaçament que ens feia abans, certament no hem de caure en les trampes del feixisme de l'extrema dreta, ni en la connivència de les clavegueres de l'Estat i d'alguns partits polítics en l'acció de l'extrema dreta. I, precisament, no caure en aquesta provocació és que els Mossos d'Esquadra, en lloc de protegir els il·legítims drets d'aquests partits d'extrema dreta, el que faci és protegir i legitimar i deixar lliure llibertat d'expressió i de manifestació a aquells i aquelles que lluitem i que lluiten a tot arreu contra el feixisme. Això és no caure en la provocació, que vostès no legitimin el feixisme i en canvi sí donin llibertat d'expressió als antifeixistes.

President, vostè té problemes greus a casa seva, des del nostre punt de vista, amb el seu Govern i amb els partits que li donen suport, amb famílies i corrents que fins i tot l'han desautoritzat en les darreres hores. I en els propers dies, setmanes i mesos, la gent del nostre país reclamarà justícia i autodeterminació efectiva, i s'organitzarà i es mobilitzarà per assolir-les, si cal depassant les institucions, autodeterminant-se amb o sense les institucions, i avui, les institucions, ancorades en l'immobilisme i la claudicació davant l'Estat, no estan a l'alçada del moment històric.

President, faci canvis profunds en el seu Govern, començant per la conselleria d'Interior; trenqui amarres amb els seus entorns sociopolítics i socioeconòmics més conservadors i reaccionaris; posi les institucions, i en especial el Govern, a l'alçada de les circumstàncies i al servei de la lluita per la justícia i l'autodeterminació efectiva i real. És urgent, i a una gran part del país se li acaba la paciència i es posa en marxa per fer efectius drets socials i polítics, inclòs el dret a l'autodeterminació, un dret que mai, mai admetrem que sigui lligat a la violència, perquè autodeterminació és llibertat i drets per a tothom.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Riera. A continuació és el torn del diputat Alejandro Fernández, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Sus últimas decisiones y viajes en acción exterior, señor Torra, me permiten recordar una frase que le trasladé hace un par de meses, y es que en el piso de su inmoralidad siempre hay un sótano más.

Lo decía después de su arenga, que acababa con un intento de asalto en el Parlament. Cómo me duele tener razón en ocasiones. Parecía imposible que pudiera usted caer más bajo, pero lo ha hecho, y no ha necesitado demasiado tiempo, reivindicando la vía eslovena, es decir, la guerra, una guerra corta, pero guerra en definitiva, con decenas de muertos y centenares de heridos.

Hasta aquí hemos llegado, señor Torra. Quiero anunciarle, con serenidad pero con firmeza, que cuando volvamos a la Moncloa liderando el centroderecha español, que será muy pronto, porque va a ser muy pronto, le vamos a destituir. Y no es una amenaza, es una constatación y es un anuncio de lo que va a ocurrir, una descripción de la realidad. Le vamos a destituir porque los catalanes no queremos guerras, ni a la eslovena ni a la vietnamita; le vamos a destituir porque es un instrumento perfectamente democrático, legal y legítimo de proteger la democracia como se hizo con su antecesor. Y yo soy plenamente consciente de que en la réplica usted se hará el indignado, agitará las extremidades diciendo que solo se debe al Parlament de Cataluña. No, no es cierto. Es muy importante saber distinguir lo que uno es de lo que uno cree ser. Usted no es el caudillo plenipotenciario de Cataluña que se puede permitir el lujo de amenazar a su población con guerras; usted es el máximo responsable de la Administración General del Estado; usted se debe a la ley y a la Constitución, y sino la democracia puede y debe protegerse de personajes que amenazan a su población, como señalaba ayer Alfonso Guerra con el que estoy totalmente de acuerdo en su afirmación. Señalaba hace un momento que los catalanes no queremos guerras, ni a la eslovena, ni a la vietnamita, por eso le vamos a destituir.

Y sabe qué es lo más curioso, que nadie va a derramar ni una sola lágrima por su destitución. Sus socios de Esquerra Republicana en privado respirarán aliviados, la mitad de Junts per Catalunya probablemente también y más si cabe la inmensa mayoría de catalanes y el resto de españoles porque sabrán que no permitimos que se iniciara una guerra porque Cataluña no es Eslovenia, Cataluña es España.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Em permeto recordar, i si no demanaré els serveis de la cambra que actuïn, que el públic te el deure de comportar-se adequadament quan se segueixen les sessions parlamentàries. Gràcies.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Em permetran que dediqui els meus minuts a parlar del canvi de Govern i no d'altres coses. Per tant, començo, i no podria fer-ho d'altra manera, agraint la tasca de l'Ernest Maragall al capdavant de la conselleria el llarg d'aquest any, la feina feta per recuperar un departament que no només és útil sinó que és necessari, que és imprescindible, i que tots sabem que va patir més que cap altre probablement amb el 155.

Un departament que per més que el nacionalisme espanyol decideixi posar-lo sempre en el seu punt de mira, mira i mirarà el món, i que treballa i que treballarà cada dia per tenir la millor de les relacions amb la resta de països. Un departament que és prioritat absoluta d'aquest Govern. Per tant, agrair-li a l'Ernest la feina feta i demanar-li que la visió que ha demostrat al llarg de la seva vida també la tingui a l'hora d'afrontar els nous projectes que ara se li obren. Gràcies i molta força Ernest.

Dit això, jo sí que vull fer quatre esbossos per defensar que tenim el millor conseller possible, i entenc que a la senyora Arrimadas no li interessés gaire el seu currículum i, per tant, se n'anés directament a altres assumptes. El currículum, per tant, ja el defensaré jo.

Aquest és un canvi quirúrgic en un govern que ens ha de portar a continuar treballant en la més gran de les ambicions i de la manera més clara pels catalans que viuen a l'exterior, per aquells que poden tenir necessitats més enllà de les nostres fronteres i per demostrar una vegada més que podem governar i que ho podem fer bé. Això és el que li ha demanat el president, això és el que li ha demanat també Esquerra Republicana a l'Alfred Bosch. I estem segurs que ho farà perquè té la capacitat, perquè té l'experiència i la formació per fer-ho, senyora Arrimadas.

I li poso alguns exemples. L'Alfred parla català, castellà, anglès, francès, portuguès, alemany i italià. Ha fet de professor en universitats i centres d'estudis a Catalunya però també arreu del món, a la Pompeu Fabra, a l'Autònoma, a la Rovira i Virgili, al Cidob, a la Universitat de Chicago, a Londres, a Ibadan, a Nigèria, a Sud-àfrica, a Washington. I ha presidit també el Centre d'Estudis Africans del 91 fins el 99 perquè ha estat vinculat a congressos i esdeveniments internacionals com la Conferència d'Eurociutats Euroempreses, l'encontre de ciutats mediterrànies, el Congrés Mundial Metròpolis, la candidatura de Rio de Janeiro als Jocs Olímpics de 2004. Perquè com tots saben va estar

implicat també en l'organització dels Jocs Olímpics de Barcelona 92 i perquè ja en els darrers temps a l'Àrea Metropolitana de Barcelona ocupava l'àrea internacional i de cooperació per la seva experiència a la política espanyola que també tots coneixen i amb les relacions diplomàtiques que des d'allà va establir.

En resum, té totes les habilitats, una llarga experiència. És coneixedor de les relacions internacionals però sobretot perquè també sap l'important que són en un moment com aquest aquestes relacions internacionals, creiem i estem segurs que serà digne hereu de la conselleria que posa en marxa Raül Romeva, digne hereu de la feina feta per Maragall i perquè continuarà treballant incansablement per millorar la vida dels ciutadans de Catalunya.

Respecte als canvis en el departament, dir que per nosaltres també és important, i ho citava el president, l'adscripció del Departament d'Acció de tota la part del foment de la pau, entenent que aquest foment de la pau no només es circumscriu en l'àmbit català sinó també en l'àmbit internacional. I nosaltres sempre volem tenir un paper actiu com agents de la pau arreu del món.

Respecte al canvi de nom de la conselleria responsable de la política educativa del país, recordar-los només que ha tingut diversos noms al llarg de la història, que durant la República en deien conselleria d'Instrucció Pública, que després durant moltes etapes, doncs, s'ha dit conselleria d'Ensenyament, en una de curta ja es va dir conselleria d'Educació.

Segons el DIEC, l'ensenyament és l'acció d'ensenyar, l'acció, l'art d'ensenyar. I aquesta definició dona tot el protagonisme als docents quan realment l'objecte i el subjecte de la política educativa han de ser els alumnes que tenen reconeguts per la legislació nacional, estatal i internacional el dret a l'educació. I llegeixo, ho fèiem també abans d'ahir al vespre, llegeixo l'article 26 de la Declaració universal dels drets humans que diu: «Tota persona té dret a l'educació.» O la mateixa Llei de l'educació de Catalunya, la que ha de ser de referència per nosaltres, on el terme ensenyament clarament no hi encaixa ja que en el pròleg estableix que l'educació és la porta obligada a la realització personal i al progrés col·lectiu, és la palanca que fa possible la superació dels condicionants personals, socials, econòmics i culturals en origen, és la clau de les oportunitats per superar les desigualtats i per descobrir i aprofitar tots els talents de la societat.

La lògica, doncs, ens porta a entendre que aquest departament de Catalunya es digui a partir d'ara Departament d'Educació i que porti un nom que realment remeti a la principal funció que té encomanada. I d'aquí la proposta de l'actual Departament d'Ensenyament de recuperar el nom de Departament d'Educació. Estem absolutament convençuts que en

aquest cas el nom ens diu moltíssimes coses. I, per tant, per això per nosaltres també era important aquest canvi.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el

Fitxer 21_1ple11

torn, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Bé, moltes gràcies, president. Molt honorable president Torra. Membres del Govern. Il·lustres diputats. Avui, és dia 12, els 12 deus i titans de l'Olimp, els 12 cavallers de la Taula Rodona, els 12 treballs d'Hèrcules, però, avui, no pretenc parlar ni de mites ni de símbols, desgraciadament. Avui, els recordo que fa...

El president

Silenci. Silenci, si us plau.

Eduard Pujol i Bonell

Avui, els recordo que fa 12 dies, 12, que Catalunya, que Europa té 3 diputats d'aquesta cambra i el conseller Forn en vaga de fam. És una vergonya que l'Estat ens hagi portat fins aquí. Tenim exili i 9 presos polítics, 4 dels quals s'han decidit a fer vaga de fam.

Per què ho fan? Per convertir-se en herois o en mites nacionals? No, de cap manera. No volem herois, volem homes lliures.

Estan en vaga de fam perquè busquen justícia. La seva causa és per a tots els presos polítics, per a tots.

Fan vaga de fam per denunciar l'actitud del Tribunal Constitucional, l'actitud de la justícia espanyol, arbitrària, capritxosa i, per tant, injusta, és una actitud de dignitat i de denúncia.

Fan vaga de fam per remoure consciències i per denunciar la deixadesa de funcions del Tribunal Constitucional. Deixadesa, sí, deixadesa de funcions de l'Estat de dret. No els sembla que ja n'hi ha prou?

L'Estat no en té prou amb haver-los posat a la presó sense garanties, una presó preventiva, que no és preventiva, perquè, senzillament, és presó. L'Estat del 155 encara no en té prou, no en tenen mai prou, no en té prou en haver-se carregat la separació de poders?

Jordi Sànchez, Jordi Turull, Josep Rull, conseller Forn, estem fermament compromesos amb aquesta causa justa, que és la causa de Catalunya.

Avui, el president Torra explica un canvi en l'executiu i diverses modificacions en l'estructura de Govern.

Pel que fa al canvi a la conselleria d'Exteriors, remarcar la importància que té per a Catalunya l'acció i la projecció exterior, a l'exterior, hi venem, a l'exterior, hi venem, de fet, ja hi veníem quan, per cert, la Llotja de Mar era la seu del consolat de mar, quan teníem sobirania comercial marítima, sobirania marítima catalana, dret marítim català, convertit, posteriorment, en dret internacional, quan encara, per cert, no hi havia la Constitució, que diu «que nos hemos dado entre todos».

Però deia que l'exterior és el món, és el motor de la nostra economia. Necessitem l'exterior, com tantes vegades m'explica apassionada per la seva feina, la consellera l'Empresa, la consellera Chacón. El món és casa nostra i al món ens movem bé, buscant mercats, aportant, valor, projectant talent i explicant al món que Catalunya és un país d'oportunitats, un país que pot ser estratègic per al creixement d'empreses amb vocació global.

Però l'exterior també és aquest espai lliure on hem de portar la causa de Catalunya.

Conseller Bosch, felicitats pel nomenament i molta sort. I recordi sempre, l'exterior és la caixa de ressonància, que alguns voldrien muda, del crit de llibertat i democràcia que fem des de Catalunya per a tots els ciutadans i ciutadanes de l'Estat espanyol. Perquè, que ningú s'enganyi, Espanya no viurà en democràcia si Catalunya no viu en democràcia .

I, president Torra, té tot el suport de Junts per Catalunya en els canvis que, avui, ha explicat al Parlament, tot el suport. Però, bàsicament, té tot el suport de Junts per Catalunya a la seva acció de Govern.

El país viu, tant si es vol com si no es vol, una situació d'excepcionalitat duríssima i n'hi ha que no la volen veure.

Si aquest Parlament no pot recuperar la normalitat és perquè l'Estat no està disposat a respectar el mandat de les urnes del dia 21 de desembre de 2017, això no és normalitat.

I deixi'm també parlar del seu Govern. Vostè i els seus consellers se'n fan un tip de pensar, un tip de treballar. Vostès no paren. El seu Govern governa i governa bé. El Govern Torra, el Govern del vicepresident Aragonès, el Govern de la consellera Artadi governa bé. Però vostès tenen feines que, fins ara, cap govern de la Catalunya contemporània havia hagut d'assumir amb la urgència, l'extrema dificultat i duresa que a vostès els ha tocat viure.

El Govern de Catalunya ha de fer front al sempitern problema de l'infrafinançament, que fa impossible arribar a tot arreu. Vostès han d'atendre, òbviament, l'ensenyament, la sanitat, la innovació, la pagesia i el camp, tots els sectors productius, han de fer la feina de Govern i la fan, però, a banda, els toca liderar la defensa de les institucions del país, la defensa dels drets polítics de Catalunya i l'intangible que suposa viure en democràcia i en una societat digne i lliure. Aquesta és la feina afegida a la qual el Govern ha de fer front.

La llibertat i la democràcia se sap quan marxen, quan se'n van, però no se sap quan tornen. Per aquesta raó, la defensa de la democràcia és una feina, és un encàrrec central.

Amb l'arribada del seu Govern es va aixecar el 155, però a vostès els ha tocat tornar a posar en marxa una maquinària institucional i administrativa, estratègicament adormida per l'Estat, immobilitzada per l'Estat i, a més, els toca ser el Govern del dia a dia.

Vostès governen el país, que mai és fàcil, com passa sempre i a tot arreu, però també són el Govern que planta cara a l'onada de repressió més forta que hem patit des del 1975.

I, ara, ens tornen a amenaçar. Ara, envien cartes amenaçant-nos i, avui, el president del Govern espanyol, el senyor Pedro Sánchez, ha fet... Senyor Iceta, a mi m'han explicat una altra pel·lícula, he escoltat una altra pel·lícula. Avui, el senyor Sánchez ha fet de Felip VI, la negra nit del 3 d'octubre de 2017, però al Congrés. Senyor Sánchez, així, no. El diàleg és tot, menys la frivolitat com avui ha parlat de Catalunya.

Voldria, de fet, pensar que és un malson, que no passa ni passarà, però Espanya sembla decidida, sembla tossuda, sembla obstinada a tractar el país de Pau Casals, que és aquest, amb les eines de seducció i de diàleg pròpies del Cid Campeador.

Som un moviment de pau, som pacífics, la nostra cultura és, senyora Arrimadas, la nostra cultura és la pau i les urnes. La nostra cultura i el nostre moviment són pacífics i els que han alimentat i condecorat, han posat medalletes a la carnisseria de l'1 d'octubre són vostès i vostès ho volen negar. (*Aplaudiments.*) Doncs, ves per on, estem drets. L'Estat no s'ho esperava i no s'esperava que hi estiguéssim, de drets, com sempre hem fet, com sempre farem pacíficament i cívica.

Però, ara, ens tornen a amenaçar no amb més política, amb més policies i amb l'ombra d'un nou 155. El PSOE ofereix –ara quedaran perplexos– a Catalunya la mateixa proposta de diàleg que ens oferien els senyors de Vox: la policia. Doncs, d'avant d'aquesta irresponsabilitat, demanem a tots els diputats del Parlament de Catalunya que defensin les seves idees, que estiguin disposats a divergir, a discutir, a raonar, a parlamentar, a parlar i a viure, sabent que, en democràcia, a vegades es guanya i a vegades es perd. Per això, demanem a tots els diputats d'aquest Parlament que es posin de costat de Catalunya, que

oblidin sigles, estratègies electorals, ambicions personals i serveixen els seus electors, defensant la feina d'aquest Parlament, i que plantin cara la repressió i a la m'amença d'un nou 155.

Pensin com vulguin, però pensin, pensin democràticament.

Si us plau, no flirtegin amb la repressió. L'Estat espanyol no pot ser un ionqui de la repressió.

Per això, senyora Arrimadas, per això, senyor Fernández, per això, diem «no» al 155, per això, diem «no» al 155, una arma de repressió que no desitgem.

(Remor de veus.)

I acabo, molt ràpidament.

El president

Silenci.

Eduard Pujol i Bonell

Senyor Torra, una dita popular per acabar, per si un dia es troba el senyor Sánchez. Expliqui-li que «es cacen més mosques amb una punta de mel, dolça i llaminera, que amb un bidó de vinagre, empipador pel gust i agre de mena».

Per si no m'he explicat, amb repressió, mala baba, males cares i xarop de bastó, l'Estat espanyol no convencerà mai Catalunya. No ens convenceran mai.

Gràcies, president.

I moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Un cop intervingut els grups, és el torn, si així ho desitja, de resposta del president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Bon dia, de nou. Molt breu, perquè m'agradaria contestar, en concret, a la gent que s'ha centrat en el que era objecte d'aquest punt, que era estructura i composició del Govern. Penso que, per aquells comentaris que fan referència a aquest punt, sí que tinc el deure, doncs, de contestar per respecte, també fins i tot, a la institució.

Senyora Arrimadas, vostè ha posat en qüestió, m'ha semblat, el currículum del conseller Bosch. Jo penso que ha quedat prou explicat, per part del senyor Sabrià. I jo, un consell:

compri's algun dels llibres del senyor Bosch. Val la pena, entendrà millor també la història de Catalunya. Hi ha el cicle sobre 1714. Molts vam aprendre molt sobre la història del país, llegint les llibre d'Alfred Bosch. Però és que el seu aval internacional és, em sembla, inqüestionable, eh?, el domini de llengües, el prestigi, el seu domini sobre els temes africans, el pas per les universitats ha quedat palès. Em sembla un candidat idoni i estic enormement satisfet de comptar-lo com un més dels membres del Govern.

Vostès tenen la tendència sempre a menysprear totes les institucions catalanes i parlen sempre de «xiringuitos» i aquesta terminologia. Per nosaltres, les delegacions i la gent que treballa a les delegacions ens mereixen un gran respecte i, per nosaltres, són institucions catalanes a les quals devem un gran respecte.

Saben què va costar tancar les onze delegacions, per ordre del 155? Doncs, tres cops més del que val el funcionament d'una delegació durant tot un any.

Saben que, amb el que va costar el dispositiu de l'1 d'octubre, dels 87 milions del cost dels piolins que ens van enviar, saben quantes delegacions es podrien obrir, a Catalunya? Gairebé 200 noves delegacions.

Per cada euro que el Govern de la Generalitat es gasta en servei exterior, l'Estat se'n gasta 200. El Govern de la Generalitat va gastar només 4 milions en les seves delegacions a l'exterior, 800 milions —els que coneixem—, el Ministeri d'Afers Exteriors del Govern d'Espanya, dedicat a l'acció diplomàtica, que té un ministre dedicat exclusivament a combatre l'independentisme. Per cert, no són ambaixades, són delegacions del Govern que donen serveis a la ciutadania, a les empreses i a la comunitat catalana a l'exterior, eh?

I també em permetrà que, dintre de la seva terminologia, que ve utilitzant, doncs, no ens tracti de «club de fans dels Balcans», si us plau, eh?, en absolut. Nosaltres som del club de fans de la pau, de la democràcia i de la justícia, eh?

(Aplaudiments.)

I, vist el que s'ha vist aquí, entre vostès i el senyor Fernández, més aviat em sembla que el que sí que hi ha és un club de fans del 155.

El senyor Iceta. Gràcies també per donar la benvinguda al senyor Bosch. Penso que nosaltres tota la responsabilitat hi posarem en aquestes delegacions, que són delegacions al servei de tots els catalans, juntament amb les oficines d'Acció, que és un altre instrument potentíssim que té la Generalitat al servei de les empreses catalanes i al servei d'aconseguir noves inversions al país, i que, recentment, celebràvem els seus trenta anys d'existència i que penso que és un dels grans encerts del Govern. Preservem, eh?, les oficines d'Acció, tal com hauríem d'haver preservat les delegacions catalanes, que fan

Fitxer 12

la mateixa funció de servei a la ciutadania catalana i de representació.

I, per la resta, gràcies als companys que donen suport al Govern, dels dos partits, per les precisions que heu fet també sobre les delegacions del Govern. Puc afegir poca cosa al vostre parlament, dels comuns, perquè no s'ha tractat massa aquest tema, diguem-ne. A l'amic Carles Riera, gràcies per les paraules positives i per les crítiques. I al senyor Alejandro Fernández em permetrà que no li digui res.

El president

Gràcies, president. És el torn ara de nou dels grups parlamentaris, per un temps màxim de cinc minuts. En primer lloc, té la paraula la senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, quien debe dudar mucho del currículum del señor Bosch es usted, porque en su presentación del cambio de Gobierno no lo ha explicado. Debe usted intentar ocultarlo. Ha tenido que salir un compañero de Esquerra Republicana, ¿no? Lo normal es que usted hubiera explicado su currículum. Pero ¿a usted qué más le da del currículum de sus *consellers* y *conselleres*? Sí, yo creo que a ninguno de estos señores y señoras los ha elegido usted, para empezar –a ninguno, a ninguno. Ninguno de estos señores y señoras del Govern, de los *consellers* y *conselleres*, los ha elegido usted.

Y, además, si es que su currículum les da igual. Si ustedes lo que quieren es el mínimo de radicalidad –radicalidad– para defender la independencia. ¿Que es por la vía eslovena, verdad, señor Bosch? Que es superrápida, ¿eh?, la vía rápida, sin problemas, solo muertos, pero ese es un pequeño detallito. Pues entonces tiene usted un asiento en el Gobierno de la Generalitat. ¿Que usted considera que los que hemos venido de otras comunidades autónomas somos colonizadores lingüísticos? Sí, señora *consellera*, usted tiene su silla aquí, en el Gobierno. ¿Que el señor Pere Aragonès hacía campaña con el España os roba, hace unos cuantos años, estaba usted un poquillo más..., más jóvenes estábamos todos? Pero usted, en el Gobierno. Porque, además, apelaba a la vía eslovena, tiene usted su sitio aquí. Es una recopilación de radicalidades por la independencia.

Que tiene usted la oportunidad hoy, señor Torra, de hacer un llamamiento a los CDR para que no hagan de Cataluña un caos el próximo 21 de diciembre, y usted, lejos de decirles que no lo hagan, les ha dicho que sus acciones están amparadas por el derecho de concentración en Cataluña. Le he hablado de los cortes de carretera, de los cortes de servicios públicos, de las amenazas de asalto a este Parlamento que están haciendo de

manera pública, que incluso TV3 está informando de ello, de los cortes en las principales vías de movilización y de comunicación en Cataluña. ¿Y usted qué dice? Que están amparados por el derecho de concentración. Eso es lo que ha tenido que decir hoy el señor Torra ante una pregunta muy concreta y muy directa: «¿Qué les parecen a ustedes las amenazas de actos violentos de los CDR?» Y usted les ha amparado.

Y usted hoy ha sido más insistente en poner en cuestión la labor de los Mossos si ha habido algún error que en decirles a los CDR que no cometan actos violentos. Le hemos visto a usted, toda Cataluña, diciendo que aprieten, a los CDR. Hoy usted tenía una oportunidad buenísima, histórica, única, para decirles a los CDR que se dejen de violencia, que se dejen de amenazar a las instituciones catalanas con asaltar el Parlamento, que se dejen de cortar las carreteras en un día muy importante para miles de familias. Usted no se ha acordado hoy de los catalanes, porque usted está obsesionado con el *procés*. De hecho, las recomendaciones de libros que usted hace, del 1714. Salga de ahí, señor Torra, que está usted obsesionado, es monotemático. Le preguntamos por los funcionarios y sale usted con los presos. ¿No se da cuenta de que al frente de la Generalitat tiene que haber alguien con una mirada un poco más amplia del Govern y de Cataluña?

Ha vuelto a insistir aquí, otra vez, en que las embajadas son para dar a conocer la vía catalana y las aspiraciones catalanas. Que Cataluña somos todos, señor Torra. Que usted no puede destinar un euro de dinero público en representar en el extranjero su ideología, porque solo representa a menos de la mitad de los catalanes. Usted no solo es que quiera únicamente dar voz a media Cataluña, ni siquiera a media Cataluña. Es que usted ignora que existe más de media Cataluña. El señor Pujol acaba de hacer una intervención reiterando las aspiraciones de Cataluña. ¿Que no somos catalanes nosotros, señor Pujol? Cuando usted habla de las aspiraciones de Cataluña, ¿a quién se refiere? Únicamente a su parte de Cataluña, ¿no? ¿O es que ni siquiera nos ve? Es que lo tienen ustedes tan interiorizado que se lo volvemos a decir una y otra vez y sale otra vez el señor Pujol a decir que la vía catalana, que las aspiraciones de Cataluña, que la imagen de Cataluña en el exterior..., que ustedes solo representan al 47 por ciento de los catalanes, punto y pelota – 47. (*Aplaudiments.*) Es mucho –es mucho–, pero no son toda Cataluña. No sois Cataluña. Cataluña somos todos.

Y no podéis..., pueden, ustedes, utilizar el dinero público para dar la imagen de que Cataluña son únicamente ustedes. Porque la gente que se va a quedar sin poder coger un AVE, o un avión, o irse a otro país de vacaciones después de meses ahorrando, también son catalanes. Y a lo mejor no están de acuerdo con las actuaciones violentas de los CDR. Solo les pedimos –fíjese que fácil, ¿eh?– que dejen de hablar de Cataluña como si en Cataluña solo existieran ustedes, porque Cataluña somos todos. Y el 21 de diciembre todo lo que

pase va a ser responsabilidad suya, pero también del Gobierno de España, que se queda mirando mientras hay millones de catalanes en las manos de estos señores.

Y por último, y la última idea que le he repetido muchas veces: no confundan a Cataluña con ustedes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) y no confundan a España...

El president

Diputada...

Inés Arrimadas García

...con el señor Sánchez.

(*Aplaudiments.*)

El president

És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Socialista [#0:06:22.2 Junts] per Avançar, del senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, president. President, molt breument: no confongui tampoc Espanya amb el senyor Rivera, amb el senyor Casado i amb els senyors de Vox. Efectivament, Espanya és molt plural i Catalunya és molt plural, i espero que vostè tingui una visió més fina que la d'alguns dels seus companys que no veuen diferència entre el PSOE i Vox. Li diré: entre el PSOE i el PP i Ciutadans hi ha fins i tot més diferències de les que hi han entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, és a dir, que hi ha un espai molt ampli.

En segon lloc, vostè ha fet una lògica, vull compartir, amb la feina que fa Acció. I val la pena, perquè la gent que ens senti que vegi que no tot és un motiu de pena o de confrontació, sinó que hi han elements que ens uneixen i que fan les coses millor.

Tercera cosa que li volia fer, li faré només el títol: un cert elogi de la moderació. Jo crec que darrerament la política sembla només premiar les actituds més extremes, les expressions, diríem, més percutants o més xocants, fins i tot les més feridores. Jo realment em declaro inútil en aquesta batalla, a aquest concurs jo no m'hi presento. I també li diré: és veritat que a vegades toca apagar focs, però el millor és no encendre'ls. I jo crec que faria bé el Govern de Catalunya llançant missatges per la moderació, per la comprensió de l'existència de posicions polítiques diferents, d'interessos contraposats, que hi són. Però també la necessitat de trobar camins per conciliar-los, per negociar-los, per cedir. I jo crec que això és important sempre, però potser ho serà més i simbòlicament de cara a aquest dia 21 i a la celebració d'aquest Consell de Ministres.

Jo crec que a aquestes alçades de la vida la gent sap que el Govern de Catalunya té una posició política radicalment diferent a la del Govern d'Espanya. Bé, ho sap tothom menys els senyors Casado i Rivera, que tampoc no ho saben. Però, en general, la gent sap que hi ha una diferència. El que passa és que jo crec que també molta gent aprecia que, constatant les diferències, el diàleg no sigui impossible. I jo crec que en política..., a la vida també, però en política especialment, les formes tenen valor i convé que el diàleg institucional no es perdi. Segurament vostè el voldria amb més contingut, amb més força, fins i tot havia plantejat la possibilitat d'aquesta reunió conjunta dels dos governs. Però hi ha una dita en castellà, que la dic en castellà, perquè no conec l'equivalent en català: «Quien quiere lo más, quiere lo menos.»

I, per tant, si no pot ser tot el que un vol, jo crec que seria molt bona, missatge Catalunya endins i Catalunya enfora, aquesta visita institucional, aquesta rebuda formal, oficial, per part del president de la Generalitat a un govern d'Espanya que es reuneix a Catalunya després de molts anys que no s'havia produït una reunió d'aquestes característiques. Crec, a més, que entre els consellers i conselleres que estan parlant amb els ministres a Madrid hi han temes que estan en marxa, alguns molt verds, massa, però altres, en canvi, més madurs. Per què no aprofitar i donar-los una empenta? Des del nostre punt de vista, acabar l'any amb una situació d'enfrontament o que s'hagi pogut escenificar una manca total i absoluta de diàleg seria molt negatiu per a ambdues parts.

Jo crec que com que tindrem encara un ple i, per tant, podrem expressar desitjos de cara a l'any nou. Però un desig d'estabilitat política, de diàleg, de col·laboració amb resultats i d'avenços tangibles és un desig que podríem compartir molts. Alguns no (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), alguns no volen que es doni aquest diàleg, alguns només parlen de crispació, d'enfrontament i de divisió, però jo crec que encara, i afortunadament, som més, a Catalunya i en el conjunt d'Espanya, els que voldríem veure avançar posicions i elements de trobada. Faci el possible. Nosaltres, com que ens ha apel·lat directament i també algun dels altres portaveus que han intervingut, farem la nostra feina. El que no esperin és que defensem les seves posicions. Defensarem les nostres. Però des del respecte i amb la voluntat sempre de trobar camins per al diàleg, la negociació i el pacte.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. President, nosaltres sí que hem parlat de la recomposició i de la remodelació del Govern, el que passa és que ho hem fet per a qüestionar, perquè l'experiència ens ho ha dit així, no el currículum del senyor Bosch, sinó la seua capacitat d'entesa i la seua altura de mires. Perquè ens ho ha demostrat a l'Ajuntament de Barcelona, on sempre que ha pogut ha bloquejat les polítiques socials i progressistes que anaven en benefici de la ciutadania de Barcelona. Per tant, sí que hem parlat de la remodelació de Govern.

I, president, hi insisteixo: és que jo crec que a vostè la remodelació de Govern li és igual, perquè vostès no estan ací per a governar, almenys no ho estan fent. No ho han fet fins ara i dubtem molt que ho facin a partir d'ara. Perquè tenim un govern que no lidera, que no governa i que no és clar. Un govern que està format per Esquerra Republicana i per Junts per Catalunya. I la culpa de que no governe, no lidere i no siga clar no només és seva, no només és de Junts per Catalunya, sinó que Esquerra Republicana també hauria de fer-s'ho mirar.

President, no s'entén que amb la que està caient, amb la situació que hi ha a Catalunya, amb la manca d'uns pressupostos socials que són necessaris, amb les llistes de dependència que tenim ara mateix en salut i en dependència, amb les taxes universitàries més altes de l'Estat, amb una Generalitat que no posa un euro, de moment, en les escoles bressol..., no té sentit que vostè tinga ací deu minuts o temps il·limitat per poder parlar de tot això que està passant i que vostè surti i només digui que vol parlar de la remodelació del Govern. Perquè el que està passant a Catalunya és greu. No hi ha només una fractura social per la desigualtat, sinó que a més hi ha una desorientació i una frustració perquè no estan donant una sortida al conflicte nacional que estem patint. I en lloc de vostès posar una solució, no mirant a Eslovènia, no mirant a Escòcia, mirant a Catalunya i proposant una via catalana pròpia, el que estan fent és dir ocurrències i més ocurrències.

Tenim un govern que està dividit, que no té rumb, que uns aposten per la via unilateral, que els altres sembla que no, però que no ens ho acaben d'aclarir. Per tant, necessitem certeses i necessitem estabilitat. Li ho diem nosaltres, li ho diuen al carrer i li ho diuen els sindicats. Catalunya necessita estabilitat per poder tirar endavant, per superar les retallades, per superar l'austeritat, per recosir la fractura que tenim que, sempre hi insistim, no ve pel conflicte nacional, sinó que ve per la desigualtat i pel conflicte social.

I vostès no estan sent capaços tampoc ni de presentar uns pressupostos socials i expansius. De moment no ens hem tornat a reunir i no tenim nova data. Li hem demanat abans: rectifique de la via eslovena i no em vinga amb que l'independentisme és pacífic, que ho sabem, ho hem dit. No hem qüestionat la via eslovena perquè siga violenta. Hem qüestionat

la via eslovena perquè és la via unilateral, i són situacions molt diferents. Més d'un 90 per cent amb un resultat incontestable en un referèndum que es va fer allí, i no és la mateixa situació que a Catalunya. Per tant li demanem: no ens deixi enrere, perquè no només estaríem desconnectant de l'Estat, sinó que estaríem desconnectant de mitja Catalunya que també existeix.

I, finalment, torne a fer la mateixa crida que he fet abans: les forces progressistes, republicanes i catalanistes, plantem cara al 155, fem-ho amb estratègia política i fem-ho amb intel·ligència, sense ocurrències, si us plau. Al Partit dels Socialistes de Catalunya, hi insisteixo, el dia 21 el Consell de Ministres no pot només vindre a passejar-se per Barcelona. Està molt bé la pujada per decret del salari mínim a nou-cents euros, és imprescindible i vostès saben que nosaltres

Fitxer 13

...hem estat ahí per defensar-ho. Volíem mil euros, al final seran nou-cents; s'ha arribat on s'ha pogut. Però no només poden vindre a Catalunya a aprovar per decret la pujada del salari mínim. Han de vindre amb una proposta política que ens ajude a desencallar la situació que tenim, perquè també és greu. Perquè no supeditem la qüestió social a la nacional ni la nacional a la social.

I a Esquerra Republicana: valentia i coratge; si no, no sortirem d'aquesta. Deixin la calculadora electoral i pensen en el país.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president del Parlament

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP-Crida Constituent, és el torn del senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Des de l'escó. President Torra, com li hem dit, i volem ara subratllar-ho, és urgent que prepari el seu govern per donar resposta a les lluites socials per la justícia i la igualtat que creixeran en el nostre país en els propers mesos. És urgent, és una emergència que vostè prepari el seu Govern per a la unilateralitat, l'única via avui possible i realista per crear les condicions objectives que ens permetin exercir el dret democràtic a l'autodeterminació atesa la resposta de l'Estat espanyol, únicament repressiva.

I avui, president, no els veiem –no els veiem– preparant-se per a aquests canvis, no els veiem preparant-se per afrontar aquests reptes, i és urgent, és una emergència que ho facin, que preparin el seu Govern per donar resposta als reptes i als objectius democràtics en matèria nacional i social que el nostre país requereix que vostès també afrontin i encarin.

I una darrera qüestió, president: si us plau, no col·laborin en la criminalització dels moviments socials i del moviment que lluita contra el feixisme i per l'autodeterminació, el moviment que lluita pels drets civils i polítics. No col·laborin amb el discurs de la criminalització. Aquest discurs només ajuda a l'estratègia de la violència i la repressió de l'Estat; no caiguin en aquest parany.

I, finalment, si vostè, president, vol sortir de la solitud –si vol sortir de la solitud política que alguns li atribueixen–, el camí és clar: posi el seu Govern al costat dels moviments socials que lluiten per l'autodeterminació i per la justícia en el nostre país. No cal especular amb quina és la solució final; ja la trobarem en funció de la lluita: serà la lluita popular, la lluita democràtica del poble per l'autodeterminació i la justícia, la que ens portarà a la solució final, a la solució per autodeterminar-nos.

Gràcies.

El president del Parlament

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Bien, es la segunda vez, señor Torra, que decide no contestarme. Yo se lo agradezco. Como le dije en una ocasión, usted seguro que tiene grandes virtudes pero es evidente que Dios no le llamó por el camino del parlamentarismo, y lo demuestra cada sesión.

En cualquier caso, no ha hecho referencia personal a mí, pero sí que la ha hecho al denominado –en el que incluye a mi partido– «club del 155». Y ha dicho una cosa que me ha sorprendido bastante: ha dicho que venimos nosotros a destruir las instituciones catalanas porque no nos gustan. Mire, le voy a explicar una cosa: yo he sido dos veces teniente de alcalde de mi ciudad, Tarragona, una en colaboración con la antigua Convergència i Unió y otra con el Partido Socialista, porque efectivamente, señor Iceta: se pacta cuando hay dos partes dispuestas a negociar. Lo suyo es un poquito naíf, permítame que se lo diga.

Pues bien, en esos doce años de mi vida el Ayuntamiento de Tarragona es una institución catalana. Con mis aciertos, mis errores, dediqué lo mejor de mí mismo a servir a una

institución catalana, con un apoyo muy relevante de miles y miles de tarraconenses. A continuación formé parte del Gobierno de la Diputación de Tarragona, otra institución catalana. Se me encomendaron las tareas, la presidencia del organismo autónomo de la sociedad de la información, que tenía como objetivo, entre otras cosas, implantar tecnologías de la información y la comunicación en los pequeños municipios que no tenían esa posibilidad. Con mis aciertos y mis errores, dediqué lo mejor de mí mismo a una institución catalana. Tengo entre mis compañeros al exalcalde de Badalona, que fue alcalde durante cuatro años y recibió un apoyo masivo para su reelección. ¿Por qué? Porque dio lo mejor de sí mismo al Ayuntamiento de Badalona, que es otra institución catalana.

Nosotros solo somos cuatro, ahora mismo, aquí, pero le debo decir que debería usted vivir siete vidas para aportar lo que hemos hecho nosotros a las instituciones catalanas que asegura que queremos denigrar –siete vidas–. (*Alguns aplaudiments.*) Y, mire, permítame que le diga que el que las denigra es usted, porque es usted el que amenaza y lanza arengas que acaban con intentos de asalto de esta institución, que es catalana. Es usted el que habla de vías eslovenas, que acabaron, por cierto, con los tanques rodeando una institución que tendría que ser, en teoría, según su visión, esta. Por lo tanto, no nos diga que odiamos las instituciones catalanas. Nosotros venimos aquí a defenderlas y a protegerlas y a dar lo mejor de nosotros mismos, y en ocasiones –en ocasiones– intervenir para que vuelva la democracia es absolutamente necesario.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president del Parlament

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Senyora Arrimadas, a qui no li interessa el currículum de l'Alfred Bosch és a vostè i no al senyor Torra. I, de fet, em venen ganes de tornar-l'hi a llegir, però no ho faré perquè és molt llarg i no tinc gaire temps.

Respecte al 155 i als numerets amb els folis: jo li diria que s'apliqués les seves paraules, no? En aquest país hi ha un 80 per cent de la gent que està en contra del 155, senyora Arrimadas; per tant, no parli en nom de tots els catalans, o digui que parla en nom de tots els espanyols. En tot cas, aclareixi's una mica: menys donar-nos lliçons i més aplicar-se vostè el *cuento*.

Senyor Iceta, parlen molt de diàleg, i crec que és positiu que tots ho fem. Avui al Congrés – i és cert que no hem pogut seguir-ho tots amb la intensitat que voldríem– ens fa l'efecte que hem perdut una nova oportunitat. Nosaltres volem parlar d'allò que ens preocupa als catalans, volem buscar una sortida política a aquesta situació, volem parlar de presos, parlar de la fi de la repressió, parlar de dret a l'autodeterminació... No ens val que facin servir d'excusa les sensacions respecte a uns talla de carreteres que per vostès són diferents dels de la Setmana Santa passada, quan s'aplicava el 155, però que en realitat són exactament iguals. Sempre tenen una excusa per no fer efectiu aquest diàleg, i per tant nosaltres el que els demanem és que deixin de cedir a la pressió de Ciutadans i del Partit Popular, que siguin valents, que l'obrin de veritat, aquesta taula de diàleg, que deixi de dir-ho vostè en el Parlament de Catalunya però que després no es faci efectiva en la relació amb l'Estat. Obrim ja la taula de diàleg, i fem dels desitjos que plantejava vostè realitat. Siguin valents i, com deia vostè, defensin el que els sembli, però siguem valents i parlem en aquesta taula, parlem de tot. Per tant, passem dels desitjos a la realitat, i en això vostès hi tenen, si no molta, diria que gairebé tota la responsabilitat a hores d'ara, perquè la nostra disposició sempre hi ha sigut.

Respecte als comuns, només un petit aclariment a la senyora Albiach. Li faig una llista de coses que s'han pactat a l'Ajuntament: vam votar la investidura –no està malament–, el PEUAT, el metro... i? Els pressupostos. *(Rialles.)* Apuntin.

Respecte a les vies, la nostra és una... Vostès volien parlar de vies i jo crec que la nostra és una via pròpia, i per tant no l'adjectivaré per no contribuir a més polèmiques. És una via que treballa per aconseguir avançar amb majories àmplies –i em sembla que en això coincidim–, però que alhora no renunciarà mai a la via pacífica i democràtica que parla sempre de pau, que parla d'urnes, però que amb aquestes premisses tampoc renuncia a cap via per aconseguir-ho. I tampoc renunciem –tampoc renunciem– que vostès ens hi acompanyin, en aquesta via, i per a això sí que caldrà valentia, la valentia que en altres moments –que en altres moments recents– els hem trobat a faltar.

I avui, i ja per acabar, que donem compte en el Ple d'un canvi de composició del Govern, només fer palès una altra vegada que cap carta, que cap amenaça, que cap 155 ens aturarà, que nosaltres mai renunciarem a governar-nos, que no renunciarem a autodeterminar-nos, que no ens cansem, que no defallirem i que no pararem fins a assolir democràticament i pacíficament la independència d'aquest país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president del Parlament

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Senyor president, president Torra. Qualitat i categoria. Aquest és un Govern, per als que ho vulguin escoltar, amb currículums impecables que podria fer una gran feina al país però que té dos problemes: l'infrafinançament i que ha de gestionar una situació de repressió enorme.

Senyora Arrimadas, senyors populars, senyors de la dreta més dreta, si volen col·laborar, doncs, rebaixin la tensió, apostin per no continuar el camí de la repressió en aquest camí i veuran com aquest Govern es podrà dedicar exclusivament al dia a dia de la governabilitat del país.

Senyora Arrimadas, sí que la veig –sí que la veig–. Li asseguro que la veig. El que passa, que a vegades la veig a vostè i veig els grisos, però aquesta és una altra qüestió. Li ho dic perquè hem parlat –hem parlat–, senyora Arrimadas... (*Veus de fons.*) Jo dic que avui hem parlat unes trenta vegades entre el conseller Buch...

El president del Parlament

No intervinguin mentre està intervenint un altre diputat, si us plau, diputats.

Eduard Pujol i Bonell

Senyora Arrimadas (*Veus de fons.*) Senyora Arrimadas. Avui li he dit que a vegades el seu discurs és absolutament una bandera de la repressió, i que els grans garants de la repressió eren els grisos. Estic fent estrictament historiografia d'aquest país. Tant de bo no haguessin existit els grisos i tant de bo no hagués existit la policia de l'1 d'octubre.

Dit això, avui hem dit unes trenta, trenta-cinc, quaranta vegades, entre el president Torra, el conseller Buch, hem parlat –i jo mateix–, que som un moviment pacífic. Que som cívics. Que la nostra cultura és de la pau. I vostè es veu que no ho ha escoltat. Li ho torno a repetir: civisme, cultura de la pau i democràcia.

I encara li diré més: això és un got –un got–, que alguns poden veure mig ple o mig buit. Aquests dies aquesta també és la imatge de l'acció de cultura no violenta de denúncia més potent que hi pot haver en democràcia, que és fer una vaga de fam. Tenim, guaiti (*alguns aplaudiments*), aquests senyors que s'asseien al seu costat..., el diputat Sánchez, president del nostre grup parlamentari, els consellers Rull i Turull estarien aquí asseguts i estan fent vaga de fam per a la seva vergonya. Sí, sí: vaga de fam. Una acció –una acció– simbòlica potentíssima que denuncia una actitud d'una justícia que no vol ser justícia i que tanca l'accés a la justícia europea.

Dit això, senyora Albiach, li agraïm la mà estesa, o aquesta oferta de treballar conjuntament en l'estratègia per parar, per aturar, per plantar cara al 155. Tant de bo ens en sortim tots plegats, perquè el 155 és una arma que fa mal a tots els catalans, pensin com pensin, visquin on visquin, parlin com parlin.

I, senyor Iceta, parlant de gestos: de debò que tant de bo el senyor Sánchez abanderés la gestualitat política cap a Catalunya; tant de bo avui en lloc de parlar de policia hagués parlat de taules de diàleg; tant de bo quan se li va parlar de la possibilitat de fer una trobada, una cimera bilateral entre el Govern de Catalunya, els consellers del Govern Torra, i els ministres del president Sánchez, doncs, haguessin dit que sí, s'hi haguessin posat bé, i hauria estat una trobada de Govern a Govern per parlar. Això també hauria estat bé.

Per tant, anar resumint. I després de les apel·lacions al 155, que fan posar els pèls de punta, si us plau, diputats de la dreta, siguin molt de dreta. Diputats de la dreta més dreta de les dretes, siguin molt de dretes. Diputats socialdemòcrates, sigueu tan socialdemòcrates com vulgueu, com pugueu, com sapigueu. Però, sobretot, diputats del Parlament de Catalunya tots, servim, serveix la democràcia amb democràcia. Diputats d'aquest país, l'amenaça i la repressió fan més tristesa que por. Defensem sempre el dret dels diputats a sortir en aquesta tribuna i a parlar amb llibertat, que dir el que pensem no sigui mai una prova acusatòria d'un tribunal posteriorment embogit. Un Parlament amenaçat és, senzillament, un país amenaçat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)